

Sygn. akt IIK 720/12

2 Ds 440/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19.07.2013r.

Sąd Rejonowy w Lubaniu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartosz Gajewski

Protokolant: Aleksandra Hormańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu: Artura Idzi

po rozpoznaniu w dniach 14.01.2013r., 19.02.2013r., 20.03.2013r., 06.05.2013r., 07.06.2013r. i 19.07.2013r. sprawy karnej

przeciwko **L. W.**, s. T. i H. z d. K.

ur. (...) w L.

oskarżonemu o to, że :

w dniu 10 lipca 2012r. w O., woj. (...), kierował rowerem po drodze publicznej, będąc w stanie nietrzeźwości – 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wbrew zakazowi orzeczonemu przez Sąd Rejonowy w Lubaniu, wyrokiem z dnia 24 lutego 2012r. sygn. IIK 70/12,

tj. o czyn z art. 178a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,

I. uznaje oskarżonego L. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 178a § 2 kk w zw. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 58 § 3 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z jednoczesnym obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Burmistrza Miasta O., w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w skali miesiąca,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat,

III. na podstawie art. 36 § 2 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt 6 kk zobowiązuje oskarżonego L. W. do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach ambulatoryjnych,

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w niniejszej sprawie i nie wymierza mu opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 10 lipca 2012 r. L. W. wypił nieustaloną ilość alkoholu, a następnie wsiadł na rower. Na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) w O. został zauważony przez funkcjonariuszy policji Z. S. i W. W. (1) i zatrzymany. W związku z tym, że od L. W. wyczuwalna była woń alkoholu poddano go badaniu na jego zawartość w wydychanym powietrzu. Badanie to wykazało u niego 1,21 mg/dm³ o godzinie 15.55, 1,19 mg/dm³ o godzinie 16.11 i 1,15 mg/dm³ o godzinie 16.25 alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: zeznania W. W. – k. 106, k. 10, Z. S. – 9, k. 67 protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego – k. 3, notatka urzędowa – k. 1)

L. W. jest osobą chorą. Od lat cierpi na uzależnienie od alkoholu i środków psychoaktywnych. Nadto ma zaburzenie osobowości i zachowań oraz przebyte epizody psychotyczne. W dacie czynu nie miał jednak zniesionej ani ograniczonej zdolności rozumienia zarzucanych czynów i pokierowania swoim postępowaniem. L. W. jest rencistą. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Był w przeszłości karany, w tym za czyn z art. 178 a § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Lubaniu z 24.02.2012 r., gdzie wobec niego orzeczono także zakaz prowadzenia rowerów na okres 5 lat.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. opinia biegłych – k. 34, k. 90, karta karna – k. 11)

W swoich wyjaśnieniach oskarżony stwierdził, iż nie pamięta zdarzenia, gdyż od momentu zatrucia lekami ma zaniki pamięci.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego stwierdzić trzeba, że w istocie z uwagi na brak odniesienia do stawianych mu zarzutów były one nieprzydatne do czynionych ustaleń faktycznych. Oskarżony wyjaśnił, iż nie pamięta zdarzenia, co świetle jego stanu chorobowego jawi się jako uzasadnione. Ustalając więc jego sprawstwo w zakresie inkryminowanego mu czynu Sąd oparł się na zeznaniach funkcjonariuszy policji oraz wyniku badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu.

W. W. (1) i Z. S. zbieżnie zrelacjonowali, iż oskarżony poruszał się rowerem droga publiczną w O., a po zatrzymaniu i zbadaniu okazało się, że jest w stanie nietrzeźwości wynoszącej według pierwszego badania 1,21 mg/dm³ w wydychanym powietrzu. Gdy do tego dodać, że policjanci to osoby obce w stosunku do oskarżonego nie może być wątpliwości, że ich wersja zdarzeń jest wiarygodna.

Sąd w pełni dał wiarę także zgromadzonym w sprawie dokumentom, w tym protokołowi z przeprowadzonych badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Zostały one sporządzone przez powołane do tego organy w zakresie ich właściwości, a ich treść nie była przez strony kwestionowana, do czego i Sąd nie znalazł podstaw.

Podobnie nie budzi zastrzeżeń opinia wydana przez biegłych psychiatrów i to zarówno ta pisemna, jak i uzupełniająca ustna. J. M. i W. D. jasno, szczegółowo i w sposób pozbawiony wewnętrznej sprzeczności opisali stan zdrowotny oskarżonego oraz jego postrzeganie rzeczywistości w dacie popełnienia czynu.

Jest więc niewątpliwym, w kontekście ujawnionych dowodów, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona czynu z art. 178a § 2 k.k. zgodnie, z którym, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego prowadzi na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania inny pojazd niż określony w § 1 podlega karze przewidzianej w tym przepisie. W świetle art. 115 § 16 k.k. stan nietrzeźwości zachodzi, gdy:

- 1) zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub
- 2) zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Tymczasem stwierdzony u oskarżonego stan, tę minimalną wartość przewyższał. Zważywszy zaś, że oskarżony prowadził rower, a zatem pojazd do którego odnosi art. 178 a § 2 k.k. w ruchu lądowym to stwierdzić trzeba, że od strony przedmiotowej wypełnił ustawowe znamiona opisanego w tym przepisie przestępstwa.

Jest także niewątpliwym, że znamiona czynu opisanego w art. 244 k.k. również zostały jego zachowaniem spełnione. Wiedział, iż między innymi wyrokiem z 24.02.2012 r. (II K 70/12) orzeczono względem niego zakaz prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres lat 5, a mimo to zdecydował się prowadzić rower. Tym samym dopuścił się czynu z art. 244 k.k. z zamiarem bezpośrednim.

Analizując zachowanie oskarżonego z kolei od strony podmiotowej zauważyć wypada, iż spożywając alkohol – a to wynika z opinii biegłych - musiał zdawać sobie sprawę z tego, że nie powinien jeździć rowerem. Mimo to dopuścił się takiego zachowania, umyślnie naruszając zasadę ruchu drogowego, tj. zasadę trzeźwości. W tym stanie rzeczy nie można mieć wątpliwości, że również od strony podmiotowej oskarżony zachowaniem swoim wypełnił ustawowe znamiona przestępstwa z art. 178a § 2 k.k.

Jako osoba co do której biegli stwierdzili, iż nie zachodzą okoliczności o jakich mowa w art. 31 k.k. był zdolny do ponoszenia winy w sprawie.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53 k.k. kwestię wymiaru kary Sąd Rejonowy orzekł karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu. Tak orzeczona kara jest słuszna i sprawiedliwa stanowiąc równocześnie stosowne zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Uznając oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 178a § 2 k.k. i art. 244 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę – przy zastosowaniu art. 58 § 3 k.k. i reguły art. 11 § 3 k.k. - która jest adekwatna do okoliczności zdarzenia i warunków osobistych sprawcy, a więc karę ograniczenia w wymiarze 6 miesięcy z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy w wymiarze 30 godzin w skali miesiąca.

Wymierzając karę w powyższym kształcie, Sąd uwzględnił jako okoliczność łagodzącą fakt, iż oskarżony choć poruszał się drogą publiczną, to jednak o mniejszym natężeniu ruchu. Na wymiar kary nie obojętne pozostało także to, że stwierdzony u L. W. stan nietrzeźwości był w fazie redukcji, a on sam jest osoba uzależnioną od alkoholu, z organicznym zaburzeniem osobowości i uszkodzeniem (...). Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, choć co podkreślić należy, za czyny o niewielkim stopniu społecznej szkodliwości, gdzie orzekano wobec oskarżonego kary o charakterze wolnościowym.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd określił na poziomie średnim. Zdecydowało o tym fakt, że z jednej strony jego naruszał podstawową regułę obowiązującą w ruchu drogowym, a więc obowiązek zachowania trzeźwości przez kierujących rowerem, z drugiej jego zachowanie nie stwarzało niebezpieczeństwa dla innych uczestników ruchu.

Odnosząc się po wtóry do wymiaru kary Sąd podkreślić musi, że kara w tym kształcie stanowi realną dolegliwość dla oskarżonego, bowiem będzie on musiał wykonać zleconą mu pracę. Jakkolwiek Sąd rozważał możliwość orzeczenia kary innego rodzaju, lecz z uwagi na okoliczności zdarzenia, o których wyżej - kara pozbawienia wolności i to w formie bezwzględnej jak żądał prokurator byłaby karą zbyt surową. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu, jedynie ograniczenia wolności stanowi adekwatną odpłatę za popełnione przestępstwo i spełni swe cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej. Należy jednocześnie zauważyć, że Sąd wymierzając karę w tym kształcie zobowiązał oskarżonego (za jego zgoda) do poddania się leczeniu odwykowemu. Ten wymierzony środek probacyjny z pewnością spowoduje, iż oskarżony nie popełni w przyszłości podobnego przestępstwa.

Mając na względzie wskazane powyżej okoliczności łagodzące jak i obciążające, Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł zakaz prowadzenia rowerów na okres 4 lat uznając, iż jest to zakaz dostatecznie dotkliwy, który spełni w odpowiednim stopniu swoją rolę.

W oparciu o przepisy powołane w pkt VI części dyspozytywnej wyroku, Sąd zwolnił utrzymującego się jedynie z niewielkiej renty oskarżonego od konieczności ponoszenia kosztów postępowania w sprawie i nie wymierzył mu opłaty.